

Címtelenek

Gúnyol a sötét, körmén
percen a csend,
bevérzi az estét.

*

A csillagok
jól belakták
az eget,
reményeim
most hová
rejthetem?

*

Mint alma a héját –
hagytam, hogy legördülj,
hagytam most
védtelen magam...

*

Egyhelyben járva,
mint lassan omló
hallgatag falak,
cinkosa lettem
múló időnek,
hazug száját
csókolom újra...

*

Bejártad zöldjét
évszakoknak,
veled suhognak
hajnalok...
Mielőtt végleg
felragyogna
lehull a dér is
udvarunkra...

Körtánc

Ki villámok dühét
didergi világra
sebes bohóc-ruháját
fölv teszi újra,
mosolyt szelídít
fák derekára,
mellé szegődik
körben az útja.

Abroncs karikát
szállnak a varjak...
Fényes szekerét
vacogva húzza...

Árvaság

fahasáb
parázssal ágaskodik
lángot fodroz
tűzcsokra hömpölyög,
virul
és hallgat
véresen,
rajta az árvaság
meztelen talpa
táncot jár ...

Gyöngyök peregnek

Az éjszaka bársonyára
súlytalan árnyakat
ráz le a testem.

Terítjük rétnek a vágyat,
lepedőnkön sápad a tegnap,
együtt áldozunk a mának,
talpig ünneplőben

Mohón fedezed fel a testem,
kivirágzom az éjben,
aranyló örömök
csúsznak a cseppek,
gurulnak a combomon
igazgyöngynek.

Csemniczky Zoltán illusztrációja
Pohánka Erika *Rezdülések* című kötetében (1995)